

"מראה מעל הגשר" (תיאטרון בית ליסין)

הנוקשים. הוא צועד במסלול של הרס עצמי, ששום תמרוך אזהרה לא יעצור בעדו. ההתנהלות האבהית לכאורה של אדי, הופכת עם השנים לערגה אובססיבית לילדה שבגרה והפכה לעלמה יפהפייה ומושכת. הוא אינו מוכן להשלים עם עזיבתה הצפויה, בוודאי שלא בזרועותיו של מהגר הנתפס בעיניו כטיפוס נרפה וחסר-אונים, שלטעמו מתכוון לנצל בעורמה את תמימותה בדרך לקבלת אשרת השהייה הנכספת. אדי הופך עבד נרצע ליציריו; הוא אינו חס על עצמו והתדרדרותו בלתי נמנעת.

יש בהצגה מבט מריר על דפוסי התנהגותם של מהגרי העבודה אשר אינם חדלים להתגעגע למשפחותיהם מעבר לים. בשל הקושי להחזיר את החובות שצברו עבור הוצאות הברחתם הם נתונים לחסדי העולם התחתון וחרדים מפני הלשנה שתוביל להסגרתם לידי משטרת ההגירה.

מבלי לגרוע ממשחק המרשים של השחקנים האחרים, הופעתו המרשימה של יגאל נאור בתפקיד הראשי לא תישכח במהרה: נאור יוצר תפקיד-אופי מושלם המבטא עוצמה, חספוס ורכות המשמשים כאן בערבוביה, כשאלו ניכרים היטב בפניו, ומתעתעים בנו לכל אורך המחזה.

השאלות של מילר ממשכות להדהד באוזנינו גם היום, כשדומה שאנו חיים בתקופה שבה הכול מתפרק, אפילו האהבה. הקו הדק שבין ההתמסרות להרס עצמי זוקף עצמו מתוך ההתפרקות, ומצליח להנציח דברים שלמרות הכול עדיין גדולים מהחיים.

צוות השחקנים בהצגה "מראה מעל הגשר"

אדי קרבונה הוא אדם פשוט שעובד מבוקר עד ליל ברציפי הנמל של ברוקלין כדי לפרנס את אשתו ואת אחייניתה שהתייתמה בגיל צעיר. הכול משתבש כאשר שני צעירים שהיגרו מאיטליה מוצאים מקלט בביתם, ואחד מהם מתאהב בבת המאומצת. "מראה מעל הגשר" מאת **ארתור מילר**, הוצג לראשונה ב-1955 וזכה מאז להצלחה גדולה. המחזה הוצג על במות רבות בישראל ובעולם ועובד לסרטים בהוליווד ובאירופה. בגרסה העכשווית של תיאטרון בית ליסין, **הלל מיטלפונקט** הוא המתרגם והבמאי. **יגאל נאור** מגלם את דמותו הטרגית והבלתי-מתפשרת של אדי.

זה סיפורו של אדם בודד ומיוסר הבוחר להתעלם מקודי המוסר

"ינטל" (תיאטרון הקאמרי ותיאטרון חיפה)

העדיפו את הסיפור המתקתק, הגם שהוא מעורר השתאות על אותו בחור ישיבה צנום שזכה לתמיכה ואהבה, אך איש אינו מעלה על הדעת איזה סוד הוא צופן בלבו.

צוות השחקנים בהצגה "ינטל"

השילוב בין דן אלמגור ו**משה קפטן** הוא הצלחה מובטחת ככל שזה נוגע למחזות זמר. אלמגור ניחן ביד בוטחת בתחום השירה והחריזה וקפטן צבר ניסיון בעיבודים בולטים לבמה שזכו להערכה. הקאמרי, בשיתוף תיאטרון חיפה, מעלים את "ינטל" על פי סיפורו של **יצחק שבסיס-זינגר**. אולה שור-סלקטר נושאת על כתפיה הרכות את ההפקה העצומה הזאת כשהיא מגלמת בת של רב המתחפשת לבחור-ישיבה, מתאהבת באברך ונאלצת לעמוד במבחנים קשים. התלבושות מרשימות, התפאורה עשירה והעלילה המוזרה לא נפגמת משפע הפזמונים המשולבים בה. אבל "ינטל" איננה "כנר על הגג", והדמויות של שבסיס-זינגר רחוקות מלבטא את הניחוח שיצק שלום עליכם לתוך סיפוריו, הטובלים באווירה הומוריסטית-מפויסת. בשבסיס-זינגר, אם בכלל ראוי כאן להיכנס להשוואות, יוצר דרמה מפותלת, עזת-יצרים, שבולטים בה ניכור, צרות-עין וחוסר מנוחה. המחזה "ינטל" עורר תשומת לב בעולם כולו לא רק בגלל כמיהתה של נערה לעיסוק בלימוד תורה, השמור ביהדות לגברים בלבד, אלא בעיקר בגלל סוגיות אוניברסליות כמו פמיניזם, העדפות מיניות והתרסה כלפי שמרנות מוגזמת ואמונות תפלות. בארץ